

DİLE GELİR ÇANAKKALE

Vatanın kalbinden alınmış bir avuç toprak, insana neler anlatabilir? Duyurabilir mi vicdanların sesini; görmeyenlere göz, duymayanlara kulak olabilir mi? Gelin, hep birlikte dinleyelim. Bir kavanozun içinde sakladığım, kulağıma her yaklaştırdığımda deniz kabuğunun dalga seslerini getirmesi misali bana tarihi fısıldayan vatan toprağına eğilip kulak verelim:

Hayal ile gerçeğin arasında kalmış, akıllara sığmayan bir gerçeğim ben. Hayal olamayacak kadar gerçek, gerçeğin sınırlarından taşan bir hayat. Ben yaslı bağrında evlatlarını sonsuz uykularda uyutan bir ana. Dünyayı gezmiş, nice savaşlar ve nice zaferler görmüş rüzgârların başını döndüren; sadece kadını, erkeğı, çocuğıyla değil; aynı zamanda taşı, toprağı, ağacıyla; gecesi, gündüzüyle savaşan Çanakkale'yim ben!

Dinlesin beni duymak isteyen yürekler! Benim bağrında rüzgâr bile bir başka eser. Her esişinde karınca misali dört bir yandan şanlı tarih de eser. İşte bu rüzgar, Ömer'i fısıldar kulaklara. Yıllar içinde toprağıyla bütünleşmiş, geleceğı asla olmayacak geçmişte bir çocuk. Anasının kuzusu, babasının aslanı, nenesinin iki gözü Ömer. Savaşanlardan değildi o. Askerlerine kağınlarla gitmiş; savaştan değil can veren anaları, babaları, kardeşleri görmekten korkmuş; çektiğı kağınsına şehitlerinin acısı çökmüş nice çocuktan yalnızca biri. Ah Ömer... Çocukların geleceğı olsun diye çabalayanlara koşan Ömer... Son görevini başarıyla tamamladığından habersiz, gururlu, başı dik Ömer... Bahçelerde, tarlalarda yumuşak meltemleri ile çocukları güldüren rüzgâr bile kurşunlardan, süngülerden korumak istedi seni; şu koca çınar dahi siper etti sana gövdesini... Şehitlik yazılmış o pak alınına, "Allah, Allah!" diyen sesinle emanet ettin toprağına bedenini.

Görsün beni bakmak isteyen gözler! Kahramanlık sıfatının cinsiyet taşımadığı bir yer burası. Gövdesinde kurşun izleriyle karşında duran koca çınar Nezahat Onbaşı'yı gösterir sana. On ikisinde "Ben babamın yanına ölmeye gidiyorum, siz nereye gidiyorsunuz?" dedi de onbaşı oldu Nezahat. Kayıplarını bizzat gördü, küçücük elleriyle taşıdı. Toprağına düşen vatan evlatlarıyla bir kez değil, bin kez şehit oldu Nezahat.

Unutmasın beni susturulamayan vicdanlar! Ömer'in temsil ettiği nice çocukların, Nezahat Onbaşı'nın ardındaki sayısız kadınların, Koca Seyit'in yanındaki aslan yiğitlerin terk etmediğı Çanakkale'yim ben! Toprağın altındaki her beden ruhu sizlerin arasında... Yürekleriniz toprağın üzerinde atıyorsa ölmek ne mümkündür onlara!

“Beni gör, beni duy, beni anla!” diyen Çanakkale’yi dinledik bir avuç topraktan. Biliyoruz ki görürsek hata yapmayız, duyarsak unutmamız hele bir de anlayabiliyorsak muasır medeniyet olma yolunda vicdanlı adımlar atarız.

Bastığımız yerin toprak olmadığını rüzgârıyla, ağacıyla, gökte uçan kuşlarıyla da bize anlatan, her doğan bebeğin cennetten bir köşe olan vatan toprağında yaşamasını sağlayan; göğsünde uyuttuğu, toprak olan naçiz vücutlarıyla Cumhuriyeti payidar kılan Çanakkale, sesini en gür şekilde duyabildiğimiz nice 107 yıllara!